

quarta part dels professionals amb exercici a Catalunya.

Les entitats mèdiques de més prestigi es pronunciaren contra la susdita disposició, iniciant una actuació contra la mateixa pels mitjans legals adequats per tal d'obtenir del senyor Conseller del Departament susdit una rectificació o unes esmenes que garantitzessin als metges susdits el respecte als drets adquirits pels mateixos i no havent-ho lograt el Comitè d'entitats mèdiques dirigent de dita actuació, encarregà a la Corporació oficial que represento — que pel seus Estatuts és la que té el deure de vetllar pels drets, interessos i privilegis de l'estament mèdic català — l'acudir a la via i als procediments legals per a obtenir del Tribunal competent — que no és altre que aquest davant del qual em vaig personar en el meu escrit de 26 d'octubre darrer — la corresponent declaració d'illegalitat i de nul·litat dels preceptes del susdit Reglament que perjudiquen els esmentats drets dels metges titulars de Catalunya.

Admès el meu escrit esmentat i per tant la personalitat de la Corporació que represento per a interposar el present recurs se'm manà pel Tribunal redactar la corresponent demanda i així ho faig mitjançant el present escrit.

DRET

Abast del present recurs

Per tal de precisar bé l'abast d'aquest recurs, em cal dir que el mateix es formula no contra la totalitat, sinó tan sols contra una part del Reglament objecte del Decret de 16 de juliol d'enguany, o sigui del que ve a regular les funcions del Personal adscrit als serveis de Sanitat i Assistència Social de Catalunya.

La part impugnada és la primera, o sia la de lletra A, que fa referència "al personal adscrit als Municipis" i encara més concretament, els articles del 1.^r al 6.^è del susdit Reglament, que són els que determinen les funcions i drets dels facultatius metges municipals. Que diuen els esmentats articles? Perquè són considerats com a lesius per als metges catalans que fins ara havien exercit les funcions encomanades als anomenats titulars i inspectors municipals de sanitat?

Anem a explicar-ho. Per virtut dels esmentats articles les funcions sanitàries i les d'assistència

social que fins aleshores estaven unides en el funcionari municipal metge, són separades, destriades, allí on per exercir llur professió dos o més metges, puguin ésser confiades dites funcions a distintes persones. A més la dotació del respectiu personal facultatiu, que per la legislació de l'Estad, era acumulada, també es concerta separatament i en la forma establerta en els articles quart i cinquè de l'esmentat Reglament, això és, per nova contractació sense tenir en compte les condicions que abans regien en virtut de la legislació reguladora del Cos.

Representa tot això en una paraula — i fàcil és comprendre-ho — la supressió dels metges titulars de Catalunya, l'anul·lació de dit Cos Facultatiu en les funcions sanitàries de la Regió Autònoma.

Podia fer-ho el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social? És legal el susdit Reglament? Això és el que anem a escatir, per a raonar el nostre parer contrari i per tant, la procedència d'aquest recurs.

CONCEPTE LEGAL DELS METGES TITULARS PER LA LEGISLACIÓ ANTERIOR A L'ESTATUT

Però abans raonem un punt essencial en aquest afer: la condició legal dels metges titulars de Catalunya, abans i després de la publicació de la Llei de Bases de Sanitat del 5 d'abril d'enguany, per virtut de la qual la potestat autònoma de Catalunya començà a legislar sobre la matèria.

No volem fatigar excessivament al Tribunal amb una exposició històrica sobre la matèria. Direm tan sols que si bé ja des de la Instrucció de Sanitat Pública de 12 de gener del 1904 era ja deure dels Municipis tenir almenys un metge per a l'assistència de les famílies pobres i a la vegada per a exercir les funcions inspectores de la Sanitat pública, des de la publicació i vigència de l'Estatut Municipal de 8 de març del 1924, apareix ben definit i regulat el caràcter de funcionari terme municipal del metge titular característica que s'accentua en el Reglament de Secretaris, interventors i demés empleats municipals del 23 d'agost del 1924, en el de Sanitat Municipal de 9 de febrer del 1925, en la R. O. de 4 de febrer del 1930, el Reglament de 2 d'agost del mateix any i les Ordres del 29 i 31 d'octubre del 1931.